

vel dengang en atten-nitten Aar, og jeg har aldrig kunnet glemme det forklarede Udtryk i hans Ansigt. Det var, som stod der en Lysglans om hans hele hjælpeløse Skikkelse. Til Erstatning for den Førlighed, der var bleven ham berøvet, havde han faaet hin sjette Sans, der skænker Sjælen dens dybeste Nydelser. Den kluntede Dreng med den mutte Troid i Øjet var bleven — ja, en Stakkel, hverken Mand eller Kvinde, hverken Barn eller Voksen, men et Menneske, i hvis Blik Uendeligheden afspejlede sig i al sin Klarhed, Dybde og Ro. Og jeg maatte tænke paa hans Fader, hvem Samvittigheden, dette hæslelige Spøgelse, havde drevet ind i Mørket, fordi han ikke havde ejet Troen, den sande Tro, Troen paa Naturen, den rige, den vise og miskundelige, som veed Raad for alt, som gavmildt erstatter paa den ene Led, hvad vi har mistet paa den anden, som — —.

Skolelæreren blev afbrudt i sin Læsning ved, at Sognefogden kom ind.

„Ja, saa er vi vist færdige, Mikkelsen. Hvad er'et, De der sidder med?“

„Det er bare den Bog, vi fandt her i Skuffen. Hvad skal vi gøre med den? Det er jo skrevne Sager, saa den kan da ikke gaa til Avktionen, og til at brændes er den egenlig for god. Tror De ikke, Nielsen, at jeg med god Samvittighed kan ta' og beholde den? Saa havde jeg dog en Slags Minde om Assistenten. For — sandt at sige — saa vil jeg mangel Gang komme til at længe efter ham; og her staar netop saa meget om det, vi har siddet her og passiareet om, saa det er, ligesom jeg opfriskede det altsammen.“

„Tag De den bare, Mikkelsen. For skrevne Sager har vi ingen Ansvar. Og den har jo ingen Pengeværd.“

Saa tændte Sognefogden en Lygte. Lampe og Lys blev slukket, og de to Mænd traadte ud af det tomme Hus og lukkede det omhyggelig efter sig.